

Capitolul 1

SUNT CAVALER

Am văzut cu ochii mei o parte din ceea ce urmează, Ben. Însă nu în totalitate. În mare, îți povestesc ce mi-au spus alții. Nu am de gând să mă opresc tot timpul și să precizez cine și ce mi-a povestit, fiindcă te poți lămuri repede de asta, pe măsură ce citești. Dar în cea mai mare parte, știu de la Toug.

* * *

Uns făcea mereu plecăciuni, dar cel mai adânc s-a plecat în fața lui Beel.

— Toug ăsta zice că stăpănu' o murit, 'nălțimea voastră. A adus calu' și cânele stăpânului, ți-i arăt! Dacă vreți să-i vedeți. Cre'că nu ne vrea răul, 'nălțimea ta.

— Îl crezi? a întrebat Idnn.

— Nu știu ce să zic, domniță...

— Ar spune mai multe, dar nu cred că îndrăznește, a intervenit Beel. Vorbește! N-o să fii pedepsit!

— Crede că s-a lovit singurel, 'nălțimea ta, asta-i tot. Nu mințăște, dacă-nțălegi ce vreau să zăc, 'nălțimea ta. Poa'că nu-i însă așa cum zăce.

Văzându-l pe Gylf care se agita în spatele gărzilor, Mani a țâșnit din poala lui Idnn și a tulit-o ca să-l întâlnească.

— Înțeleg, a zis Beel clătînând din cap. Vorbește, băiete. N-am de gând să te pedepsesc mai mult decât a făcut-o cel care te-a adus aici.

Toug s-a supus, spunându-și partea lui de poveste lui Beel și Idnn, la fel cum o făcuse pentru Uns cu o seară înainte.

La final, Beel a oftat.

— Ai văzut tu însuși grifonul?

Toug s-a îndreptat de spinare cât a putut de mult, crezând că asta aș fi făcut și eu în locul lui.

— Da, domnule. Vreau să spun, da, Înălțimea Voastră, l-am văzut și pe Grengarm, însă nu de aproape. Dar să știți că l-am văzut.

— Și a zis cumva Sir Able că-ți lasă calul, câinele, șaua, coburii și așa mai departe?

— Nu, Înălțimea Voastră. El... el...

— Vorbește odată!

— A zis că atunci când voi deveni cavaler, o să am un scut, Înălțimea Voastră, pe care va trebui să-mi pictez un grifon. Și mi-a mai zis ce trebuie să fac pentru a ajunge cavaler, unul așa ca el.

— Și-ai de gând să-l asculți, Toug? a zâmbit Idnn.

Toug a vrut să ridice din umeri, însă n-a făcut-o.

— O să-i dau ascultare, Înălțimea Voastră. Știu însă că va fi groaznic de greu.

— Totuși, ești hotărât să încerci.

— Da, Înălțimea Voastră, eu... eu... nu voi fi întotdeauna capabil s-o fac, Înălțimea Voastră, știu asta. Dar o să încerc mai tare data viitoare, asta dacă va mai exista una.

Zâmbetul lui Idnn s-a lărgit. Era extraordinar de frumoasă atunci când zâmbea.

— Nu vei fi întotdeauna *Able*?¹

— Nu, Înălțimea Voastră.

— Dar vei încerca. Deja vorbești ca el. Ai fi sunat și mai mult ca el dacă ni te-ai adresa cu *Domnul meu* și *Domnița mea*. Nu ești una dintre slugile tatălui meu. Cel puțin, nu încă.

¹ Joc de cuvinte, în limba engleză *able* însemnând „capabil“ (n.tr.)

Beel și-a dres glasul.

— Vrei să devii cavaler?

— Da, Domnul meu, asta vreau să fac.

— Posibil. Dar vei lupta alături de noi atunci când îi vom ataca pe Fiii Furiei care ne-au jefuit?

— I-am zâs de-asta, 'nălțimea Voastră, a intervenit Uns.

— Da, Domnul meu. Dar nu prea am cu ce să lupt.

Beel a clătinat din cap.

— În ultima vreme, am cam fost în situația de-a spune că avem nevoie de fiecare femeie și de fiecare bărbat. Acum, văd că trebuie să accept că avem nevoie și de fiecare tânăr, de asemenea. Vreau să mergi să-l cauți pe Sir Garvaon. Îi învață pe soldați să tragă cu arcul. Transmite-i că i-am poruncit să te înarmeze pe cât de bine se poate.

— Da, Înălțimea Voastră, a exclamat bucuros Toug, după care s-a întors și a plecat.

— Așteaptă. Nu ți-am încuviințat încă să pleci, a strigat Idnn.

— Îmi pare rău, a răspuns Toug, înroșindu-se brusc. N-am vrut să vă jignesc.

— Bineînțeles că nu, a șoptit Idnn, zâmbind ușor. Voiam doar să-ți spun că eu și tata suntem săraci acum.

Fără a ști prea bine ce-ar fi trebuit să zică, Toug a ales soluția înțeleaptă de a tăcea.

— Acum vezi că stăm sub un copac. Când ne-am întâlnit prima dată cu Sir Able, am vorbit într-un pavilion de mătase. Credem că Fiii Furiei se apropie. Sperăm să-i surprindem și să-i atacăm astăzi sau mâine și, dacă-i vom învinge, o să fim din nou bogați. Asta nu înseamnă că darurile pe care tatăl meu le ducea regelui Gilling o să fie ale noastre. Dar ne vom recupera lucrurile care ne aparțin de drept și am luat cu noi o mulțime de cai, bani, arme, bijuterii și tot așa. Acum mai avem doar câteva arme. Nu ne ajung pentru toată lumea. Dar dacă vom învinge, îți voi da un scut. Va fi darul meu pentru tine și voi pune să se picteze pe el un grifon.

Nu mult după aceea, Garvaon i-a spus lui Toug:

— N-am nimic să-ți dau. N-am nici măcar o țepușă de care să mă pot lipsi. Dar ce e cu cocoșatul ăsta al lui Sir Able?

— Io am bâta mea și securea cu care tai, a intervenit Uns, etalându-și armele. Pentru mine's de-ajuns, dom'le.

— Nu la asta m-am referit. Poți să-i dai băiatului ceva cu care să lupte?

Uns a stat o clipă pe gânduri.

— Poa' să-i cioplesc o bâță.

— Așa să faci, l-a îndemnat Garvaon, care s-a întors apoi spre Toug. N-am nicio armă să-ți dau. Niciuna. Dacă-ți poți confecționa singur ceva, chiar și un fel de măciucă așa cum are cocoșatul lui Sir Able, asta trebuie să faci.

Garvaon a privit în sus spre cerul care începea să se întunece.

— Odată ce va începe bătălia, mulți vor cădea răpuși. Alții își vor abandona armele și vor fugi. Dacă nu ești printre ăștia din urmă, o să găsești tu ceva.

— Așa voi face!

Chipul dur, de bărbat între două vârste, al lui Garvaon s-a îndulcit pentru o clipă.

— Încearcă să te ferești de pericolul din miezul luptei. Caută să pui mâna pe un arc și pe o tolbă cu săgeți.

Toug l-a aprobat dând din cap.

— Și fii pregătit să te trezești devreme și să călărești repede. Suntem aproape. Noi, cavaleria, va trebui să-i reținem până ne ajunge infanteria din urmă, deși nu știu cât o să ajute asta. Ai calul lui Sir Able.

Toug a încuviințat din nou din cap, iar Uns a intervenit și el:

— Io am asinu'!

— Înseamnă c-o să vii cu noi. Dacă nu poți să ții pasul, încearcă măcar să-i zorești pe pedestrași. Majoritatea sunt femei.

Toug s-a hotărât în sinea lui să îl întreacă pe Garvaon în galop, dacă va putea.

— Avem șaizeci și doi de bărbați, a zis Garvaon. Am mai pierdut din ei. Dintre ăștia, patruzeci sunt călăreți destul de buni. Avem și douăzeci și șapte de femei, fără s-o pun la socoteală pe domnița Idnn, care o să le conducă. Iscoadele noastre i-au văzut pe Fiii Furiei și se pare că sunt...

— N-are nicio importanță, îl întrerupse Toug și apoi plecă de lângă el.

Era aproape întuneric când el și Uns au ales într-un târziu un copac tânăr dintr-un pâlț micuț care se întindea în lungul pâraiașului ce marca latura de est a taberei lor. Uns l-a doborât cu trei lovituri năprasnice de secure. Lucra mai degrabă pe nimerite, fiindcă era întuneric; i-au curățat vârful și apoi au început să-l cioplească până când au obținut un fel de bâță.

După aceea, în timp ce Toug făcea un culcuș din ramuri tinere de pin, acoperit cu pătura de la șaua mea, Gylf a adus și ultima desagă. Deschizând-o, Toug a găsit un cuțit mare cu un singur tăiș, cu mânerul făcut dintr-o rădăcină de iederă. Era înfășurat în cârpe și legat cu fâșii rupte din aceleași cârpe. Toug l-a prins apoi strâns la capătul bâtei sale.

* * *

S-au trezit înainte de răsărit. La fel ca Uns, Toug a mâncat niște pâine uscată, care a alunecat mai ușor pe gât cu câteva guri de apă luată din pârau. Răsăritul l-a găsit galopând spre nord împreună cu ceilalți, tremurând zdravăn în răcoarea dimineții. Sulița lui scurtă era legată de șa, iar pisica lui Idnn stătea într-unul dintre cei doi coburi, cu capul afară.

Motanul îl punea în dificultate. Nu-și scosese capul și labele din față din coburul în care se ascunsese decât după ce Idnn și femeile pe care le comanda rămăseseră la aproape o leghe în urmă. Pe de o parte, Toug simțea c-ar fi trebuit să ducă pisica înapoi, dar pe de altă parte știa că toată lumea, inclusiv el însuși, va crede că ăsta e felul lui de a se feri din calea luptei.

Garvaon era în față, la o jumătate de bătaie de săgeată de coada coloanei, acolo unde Toug și Uns călăreau unul lângă altul. Garvaon nu l-ar fi văzut dacă s-ar fi întors, dar cineva ar fi observat cu siguranță și ar fi strigat la el.

Ce poate să facă o pisică într-o bătălie cu uriașii? Avea să fie ucisă, și era pisica lui Idnn. Atunci și el ar fi fost omorât. Dar ce-ar fi putut el să schimbe? Nimic.

Încercase mai demult să devină soldat în Companiile Libere. El și Haf se declaraseră bandiți și așteptaseră pe cineva îndeajuns de slab pentru a putea să-l jefuiască. Victima aleasă fusese un băiat mai tânăr, care i-a bătut pe amândoi. Și atunci ce-ar fi putut el, un băiat care nu fusese în stare să jefuiască nici pe unul mai mic, să facă împotriva uriașilor?

La fel de multe cât pisica.

Și-a adus aminte cu amărăciune de hotărârea de a călări mai repede decât Garvaon și de a ajunge primul la inamic. Acum se întreba dacă va ajunge vreodată. Oare n-o să se sperie și o să fugă la simpla vedere a unui uriaș?

Armăsarul alb care fusese al meu și-a mai domolit galopul.

— O să fie năcaz, a zis Uns îndeajuns de tare încât să se facă auzit preț de trei călăreți în jurul lor.

— Poftim? a exclamat Toug privind în jur.

— Suntem prea-n față. Muierile pe jos n-o s-ajungă decât la sfârșit.

— Și la ce-ar fi fost bune, chiar dac-ajungeau? a ridicat Toug din umeri.

— Da' noi? a zis și Uns rânjind bolnăvicios. Pariu că eu omor mai mulți ca tine.

— Ești speriat, a spus Toug, ferm convins că avea dreptate.

— Ba da!

— Ba da. Ești speriat și prost echipat. Nu poți să lupți pe un asin.

— Da' pot să-ncerc!

— N-ai să faci decât să te lași ucis, clătină Toug din cap. Uite, am un comision pentru tine, unul care te va salva. Vezi pisica asta?

— Păi nu-i a lu' domnița Idnn?

Toug a aprobat din cap.

— Probabil s-a strecurat în coburul meu ca să doarmă și, dacă rămâne aici, o să moară. Vreau să i-o duci înapoi.

Mani s-a aprofundat mai tare, băgându-și și capul în cobur.

— Ba nu! a exclamat Uns.

— Îți poruncesc s-o faci!

— Io nu-s sluga ta, a strigat Uns, îmboldindu-și asinul cu călcâiele și trecând cu câțiva metri în fața lui Toug.

— Iar eu sunt cavaler! a exclamat Toug, el însuși uimit de cuvintele sale. Așa că-ți poruncesc! Du-o înapoi la ea!

Uns a scuturat energic din cap, refuzând să-l privească.

FuriOS, Toug și-a înfipt călcâiele în burta armăsarului și i-a biciuit grumazul, smucind din hățuri.

Iar armăsarul a tresărit.

Lui Toug i s-a părut că o forță nevăzută îi aruncase în cap întregul șir de călăreți. Înainte să-și dea seama, a părăsit Drumul Războiului într-un galop nebun prin turbăria maronie. S-a aplecat peste gâtul armăsarului, strângând din răspuțeri hățurile, iar calul a început să alerge cu capul aplecat, aproape orizontal, făcând spume la gură și mușcând din zăbală.

Mani trona triumfător pe spatetele lui Toug, cu ghearele înfipte adânc în cămașa și în părul lui.

Când armăsarul s-a oprit epuizat, Mani a exclamat încântat:

— Așa da, așa mai merge!

Toug a căscat gura la el, în măsura în care cineva poate să caște gura la un animal care îi stă pe ceafă.

— Ceea ce-ar trebui să faci acum, a continuat Mani, este să omori tu însuși uriașii înainte să apară ceilalți. Atunci Sir Garvaon te va găsi stând pe o grămadă de leșuri când ei vor ajunge acolo. Iar tu vei râde de el.

— Poți vorbi!

— Așa este.

Ca să converseze mai confortabil, Mani a sărit de pe umărul lui Toug în locul destul de larg pe care băiatul îl lăsase liber în șaua de război a calului.

— Sunt destul de pretențios când aleg cu cine să vorbesc, atâta tot.

Toug a clătinat din cap cu uluire.

— Întâi a fost bătrâna Huld, căreia i-am aparținut cândva. E moartă, dar încă pot vorbi cu ea. Mai e și Sir Able, stăpânul meu mai recent. Dacă-ți spun că și el e mort, o să începi din nou să plângi?

Gândindu-se că și-a pierdut mințile, Toug a clătinat din cap.

— Apoi mai e și domnița Idnn, stăpâna mea actuală. Și acum tu. Ai crezut că se va îngrijora din cauza mea?

Armăsarul alb începuse să pască, însă Toug n-a băgat de seamă.

— Nu credeam că animalele pot vorbi.

— Trebuie să răspunzi pentru propriile greșeli, îi zise Mani, în viața aceasta și în celelalte. Este una dintre regulile care nu se schimbă niciodată. Dar nu trebuie să te îngrijezi. Domnița Idnn mi-a spus să călătoresc laolaltă cu bagajele, pe unde îmi găsesc loc. Era îngrijorată cu privire la siguranța mea, ceea ce-i face cinste.

— Dar n-ai ascultat-o, a apucat să spună Toug.

— Nu, n-am ascultat-o. Nicio poruncă dată unei pisici nu are putere legală, asta ca să știi. Conform legii, fiecare pisică își croiește propriile reguli. Asta e una dintre diferențele principale dintre câini și pisici. Dacă i-ar fi spus așa ceva câinelui ei... adică, vreau să zic, presupunând c-ar fi avut unul... mă înțelege?

— Nu, a mărturisit Toug, simțind că n-a fost mai sincer niciodată în viața lui.

— Evident, ea nu are niciun câine, a adăugat Mani pe un ton de scuză. N-aș asocia niciodată...

L-a întrerupt un lătrat, destul de ascuțit, dar nu prea puternic. Toug s-a întors în șa și l-a văzut pe Gylf alergând peste dealul pe care îl străbătuseră și ei cu câteva secunde în urmă.

— Cu excepția câinelui lui Sir Able, a continuat Mani pe un ton mios, după cum eram pe cale să spun. Sir Able a fost un cavaler nobil, iar Gylf și cu mine avem un fel de pact. Oficial, suntem dușmani. Dar acei dușmani care constată adeseori că e mai folositor să lucreze împreună pentru binele comun. Asta în ciuda faptului că încearcă mereu să ia mai mult decât i se cuvine.

— Eu tot nu înțeleg cum poate o pisică să vorbească, s-a explicat Toug.

— Nici eu nu înțeleg cum de celelalte nu pot.

Părănd foarte încântat de el însuși, Mani și-a aranjat mușcăturile cu una dintre etichetele din față.

— Gylf încearcă, dar are foarte puțin succes, după cum ar fi trebuit să-ți zic. Dar, până una alta, ai de gând să-mi urmezi sfatul cu privire la uriași?

— Adică să-iucid? Nu cred c-aș putea. În plus, nici măcar nu știu unde sunt.

— Știu eu. Și știe și Gylf, sunt sigur.

Gylf a aprobat din cap și s-a așezat pe etichetele din spate în iarba înaltă și uscată.

— Când eram acolo sus, a urmat Mani făcând un gest vag cu laba spre vârful dealului, am zărit o fermă, departe către nord. În jurul ei se găseau uriași, dar și un număr mare de cai și asini. Nu crezi că ei erau?

— Ba se pare că da, a admis Toug.

— Păi, atunci trebuie doar să...

Mani și-a întrerupt vorbele la auzul copitelor unui cal în galop. Pe creasta dealului apăruse un tânăr îmbrăcat cu o cămașă de zale și care purta un coif de oțel.